

1 грудня

— О ні! Чому саме сьогодні?! — кричав кімнатний мух Бізі. — Це ж треба бути таким йолопом, щоб сплести павутину саме тут!

Бізі сьогодні дуже поспішав. Він намагався звільнитися від липких ниток і так звивався, що Карл-Гайнц, товстий павук у центрі павутини, аж пробудився від сну. Таке бувало нечасто, бо він сплітав свою павутину в тихому місці, оскільки не любив, щоб його постійно турбували. Щоденну павукову рутину становило вилежування на дивані, читання книжок, дрімання й розмисли про життя. І лише іноді, дуже рідко, він телефонував своїй тітці Кассандрі.

— Нарешті, — сонно пробурмотів Карл-Гайнц. — Моя різдвяна печеня втрапила в сіті.

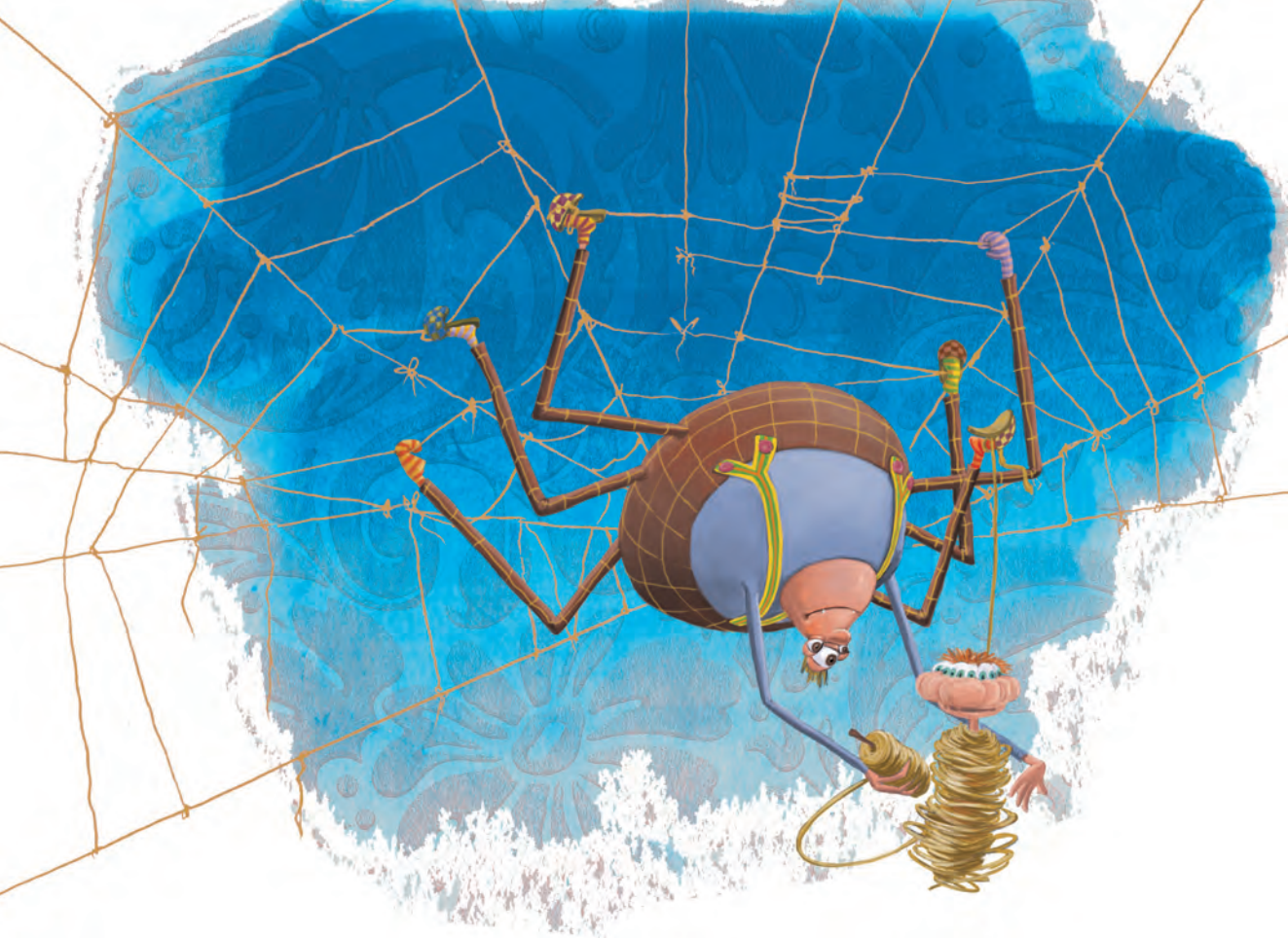
Він відштовхнувся від дивана, широко потягнувся всіма своїми вісьмома ногами й руками, взув чотири капці з шести й поповз до своєї здобичі.

— Ти ба, який соковитий маленький мух! Апетитненький, — мовив павук.

— Це твоя пастка? — сердито репетував Бізі. — Якщо так, то я вимагаю, щоб ти негайно мене звільнив. І за чистку також заплатиш, якщо взагалі зумієш витягнути мене з цих липких ниток.

Але Карл-Гайнц навіть не слухав. Він дістав із кишені великий клубок павутинних ниток і зусібіч обмотав муха.

— А це обов'язково? Це взагалі законно? Я не можу поворухнутися, і мені в голові паморочиться від усіх цих переворотів, — торочив Бізі.

— З їжею не розмовляють, — буркнув павук. Зрештою, він міцно зв'язав бідолашного муха й повісив свою здобич на край павутиння, бо хотів трішки спокою й тиші.

— Слухай, у мене призначені зустрічі. Те-е-ерміно-о-ові, якщо ти розумієш, про що кажу. Я не можу тут висіти просто так! — пробурчав Бізі.

— Забудь про свої здібанки. Відтепер тебе чекає лише одна зустріч. І вона станеться вчасно, напередодні Різдва. Тільки ти і я. І ти — моя різдвяна печеня, — відказав Карл-Гайнц і пошкандибав назад на диван. Він потребував термінового відпочинку. Сповивання мух надзвичайно його виснажувало.

2 грудня

— Агов? — почувся тихий голосок. — Агов, хтось чує мене?

Карл-Гайнц прокинувся.

— Привіт, павуче, — покликав Бізі. — Можеш підійти сюди на хвилинку, будь ласочка?

— От наче саме цього я й хотів — різдвяну печеню, яка без угаву скиглить, — застогнав Карл-Гайнц. — Я навідаюся до тебе, коли настане час. А зараз дай мені поспати.

— Та я б і сам поспав, — наполягав Бізі, — але не можу. І чому б тобі не прийти зараз? Нумо, товстий, лінивий, дурнуватий павуче, ворухись! Якщо ти не дослухаєшся до мене, я кликатиму тебе весь день.

На деякий час запанувала тиша, а далі її знову порушило ниття.

— Павуче, якщо ти негайно не прийдеш, я розсерджуся. І знаєш, що буде? Я розгніваюся. Стану сварливим. Злим. О так, страшенно злим. А знаєш, які на смак злі мухи? Ні? Погані! Вони абсолютно огидні на смак. Гіркі, дуже-дуже гіркі.

Фу! Карл-Гайнц розплющив очі.

— Ні-ні-ні, не так я собі це уявляв, — тихо пробурмотів павук. Давно його крижі так не боліли. — Ну гаразд, іду я. Але це разова акція, будь певен.

І ось Карл-Гайнц перервав свій полудневий відпочинок, узув три капці й підвівся з дивана.

— Чого тобі? — спитав він.

— Котра година? — поцікавився Бізі.

Карл-Гайнц зиркнув на годинник на нозі.

— Чверть на четверту. І нащо ти мене кликав?

— Хай йому грець, я її пропустив.

— Кого пропустив?

— Зустріч, що ж іще.

— Хочеш скидатися на велике цабе із цими своїми зустрічами?

— Велике цабе? А на кого ж іще? Я маю приготувати томатний соус для хворої мами, принести ноти для оркестру цвіркунів. А ще я пропущу найсмачніший кремовий торт на дні народження бабусі Оттілії. А ще...

— Годі, замовкни, — урвав його Карл-Гайнц. — Я от ніколи ні з ким не бачуся. Здибанки — це для нервових тріпотливих комах і пихатих мурах. А тобі однаково вже не варто турбуватися про них. Тож розслабся й насолоджуйся цим днем.

— Я б із задоволенням, — відповів Бізі, — але краще мені скасувати зустріч заздалегідь, щоб ніхто не хвилювався, коли я не прийду.

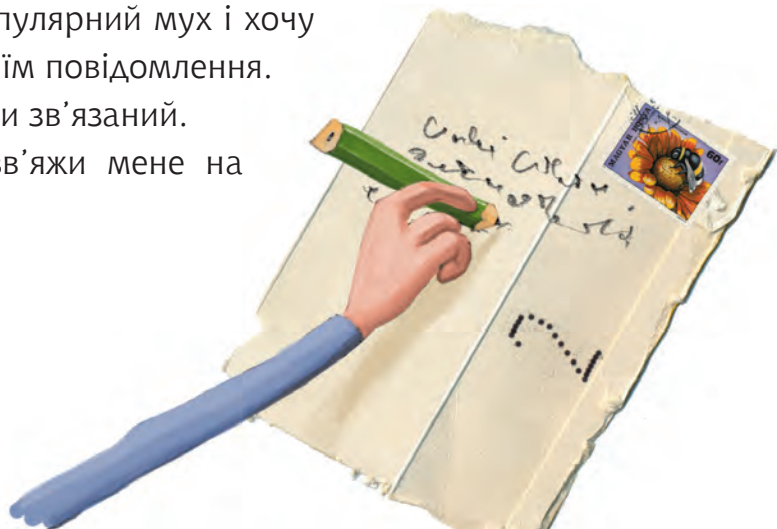
— Навіть якщо й так, тобі однаково вже має бути байдуже.

— Мені має бути байдуже, що мої друзі, колеги, вся моя родина не зможуть заснути, тому що хвилюються, де я? По-твоєму, я не маю цим перейматися?

Але ж я дуже популярний мух і хочу бодай надіслати їм повідомлення.

— Не вийде, ти зв'язаний.

— Ну то розв'яжи мене на хвилинку.

— Ні, тоді ти втечеш.

— Присягаюся, не втечу.

— Я так не думаю. Не розв'яжу та й годі.

Обидва деякий час мовчали. Бізі образився, а Карл-Гайнц демонстративно сів поруч. Він на мить замислився над тим, як це — не мати змоги поворухнутися. Безумовно, не найприємніше відчуття. Навіть для такого лінивого й гладкого павука, як він. Карлу-Гайнцу стало шкода Бізі. Але, звісно, лише трішечки. Тож він опанував себе і сказав:

— Ти можеш мені продиктувати все, що тобі треба, а я напишу.

— Ти це зробиш, павуче? Дуже люб'язно з твого боку, дякую, — мовив Бізі.

Карл-Гайнц дістав маленький блокнот і ручку.

— Що ж, я чекаю.

І Бізі продиктував:

**«Любі мої, на жаль, я не зможу сьогодні бути з вами,
бо мене спіткала цікава зустріч. Але не хвилюйтеся,
зі мною все гаразд. Я хочу трохи розважитися
й побалувати себе. Скоро побачимося, ваш Бізі».**

— Бачиш, — зухвало відказав Карл-Гайнц, — саме тому мені більше подобається самотність. Принаймні не треба перейматися чужими турботами. А тепер досить цих дурниць. Я спіймав тебе, щоб з'їсти, а не для того, щоб з тобою теревенити. Ти — моя печеня, а не друг.

І він заповз назад у свої диванні подушки.

3 грудня

— Гей, павуче, чуєш мене?

— Тільки не це, — застогнав Карл-Гайнц. — Невже різдвяна печеня ніколи не відпочиває?

— Великий товстий павуче, ти знову спиш? — поцікавився Бізі.

«Якщо так триватиме до Різдва, я збожеволюю», — подумав Карл-Гайнц.

— Нумо, павуче. Ти ж не можеш просто повісити мене тут і перестати про мене піклуватися, — гукнув Бізі.

«Може, мені не варто чекати до Різдва?» — подумав Карл-Гайнц. Він налив собі чашку чаю, взяв печиво, розгорнув книжку і щосили намагався не звертати уваги на печеню, яка без упину скиглить.

— Я помру, якщо ти негайно не прийдеш, — не вгавав Бізі. — Я більше не витримаю. Павуче, йди-но швидше сюди!

Карл-Гайнц на мить замислився. Мух не може знічев'я померти! Хіба що він його надто міцно загорнув...

«Дурниці, — подумав зрештою, — зі мною такого ще ніколи не траплялося».

Але його охопив неспокій.

«А якщо моїй печені терміново потрібні ліки, а я не принесу? Тоді завтра матиму мертву печеню. До Різдва не так багато залишилося, а мух зберігатиме свіжість лише живим», — міркував Карл-Гайнц.

Він зітхнув, підвівся й витріщився на Бізі.

— Що знову сталося?

— У мене свербить ніс, — поскаржився Бізі.

— Коли свербить, то почухай, — відказав Карл-Гайнц.

— Ти такий кумедний. І як я маю це зробити? Я ні на міліметр не годе́н поворухнутися. Ти мусиш допомогти мені. Сам мене зв'язав, то сам тепер і чухай!

— Зазвичай я не розмовляю зі своєю їжею, — буркнув Карл-Гайнц.

— То не розмовляй, а просто почухай мені носа, швидко, — наказав Бізі. — Чи ти мене боїшся?

— Боюся? Кого? Зв'язаної комахи?

Карл-Гайнц не міг цього витримати. Він змусив себе встати з дивана й уперше в житті почухав мусі носа. Але дуже обережно, щоб не пошкодити ненароком свою майбутню печеню.

Зміст

1 грудня	9
2 грудня	11
3 грудня	14
4 грудня	17
5 грудня	21
6 грудня	26
7 грудня	30
8 грудня	33
9 грудня	38
10 грудня	42
11 грудня	47
12 грудня	51
13 грудня	56
14 грудня	60
15 грудня	63
16 грудня	67
17 грудня	71
18 грудня	74
19 грудня	79
20 грудня	82
21 грудня	84
22 грудня	88
23 грудня	91
24 грудня	94

